

Μνήμων

Τόμ. 11 (1987)

Η ΠΑΡΑΚΜΗ ΤΟΥ ΔΟΥΛΟΚΤΗΤΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΥΡΤΑΤΑΣ

doi: [10.12681/mnimon.603](https://doi.org/10.12681/mnimon.603)

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΚΥΡΤΑΤΑΣ Δ. (1987). Η ΠΑΡΑΚΜΗ ΤΟΥ ΔΟΥΛΟΚΤΗΤΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ. *Μνήμων*, 11, 199–207.
<https://doi.org/10.12681/mnimon.603>

ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΕΙΣ

Η ΠΑΡΑΚΜΗ ΤΟΥ ΔΟΥΛΟΚΤΗΤΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

Νέες προσεγγίσεις σ' ένα πλαισιότερο θεωρητικό σχήμα

Γιὰ μένα, ἡ ἔρευνα πρέπει νὰ πηγαινοέρχεται ἀκατάπαυστα ἀπὸ τὴν κοινωνικὴ πραγματικότητα στὸ μοντέλο καὶ πάλι πίσω...

FERNAND BRAUDEL

Τὸ ὅτι ὁ πολιτισμὸς τῆς κλασικῆς ἑλληνικῆς καὶ ρωμαϊκῆς ἀρχαιότητος βασιζόταν σὲ μεγάλο βαθμὸ στὴν ἐκμετάλλευση τῆς ἐργασίας δούλων δὲν ἀμφισβητεῖται σήμερα σοβαρὰ ἀπὸ κανέναν μελετητή.¹ Τὸ ἴδιο γενικὰ ἀποδεκτὸ εἶναι καὶ τὸ ὅτι κάπου μέσα στὸ μεσαίωνα, χωρὶς νὰ ἐξαφανιστεῖ τελείως ὁ θεσμὸς τῆς δουλείας, ἡ σημασία τῆς ἐκμετάλλευσης τῆς ἐργασίας δούλων ἔγινε ἐντελῶς ἀμελητέα γιὰ τὰ παραγωγικὰ καὶ κοινωνικὰ συστήματα τοῦ εὐρωπαϊκοῦ χώρου. Ἀντίθετα, δὲν ὑπάρχει συμφωνία οὔτε ὡς πρὸς τὴν ἔκταση καὶ ἔνταση τῆς ἐκμετάλλευσης αὐτῆς, οὔτε ὡς πρὸς τὰ ἀκριβῆ τῆς χρονικῆς ἔρια. Δύο ἀκραῖες τοποθετήσεις εἴτε περιορίζουν τὴ χρήση τοῦ ὄρου δουλοκτητικῆ κοινωνία ἢ δουλοκτητικὸ σύστημα μόνον στὴν περίπτωσι τῆς κλασικῆς Ἑλλάδας (ἰδιαίτερα σὲ πόλεις ὅπως ἡ Ἀθήνα, γιὰτὶ γιὰ πόλεις ὅπως ἡ Σπάρτη θὰ μπορούσε νὰ χρησιμοποιηθεῖ ἄλλος ὄρος) καὶ τῆς ρωμαϊκῆς Ἰταλίας, δηλαδὴ συνολικὰ σὲ λίγες ἑκατοντάδες χρόνια καὶ σὲ μιὰ περιορισμένη γεωγραφικὰ ἔκταση, εἴτε χαρακτηρίζουν δουλοκτητικὴ ὀλόκληρη τὴν ἑλληνικὴ καὶ ρωμαϊκὴ ἀρχαιότητα, ἀπὸ τοὺς μυκηναϊκοὺς χρόνους μέχρι τὸν προχωρημένον μεσαίωνα, καλύπτοντας ἔτσι μεγάλο μέρος τῆς κεντρικῆς καὶ ἀνατολικῆς Μεσογείου γιὰ περισσότερα ἀπὸ δυὸ χιλιάδες χρόνια. Ἡ μεγάλη διαφορὰ στὶς ἐκτιμήσεις δὲν προέρχεται μόνον ἀπὸ τὴν ἔλλειψη στατιστικῶν δεδομένων. Πέρα ἀπὸ τὴν καταφανῆ ἀνεπάρκεια ἐμπειρικῶν στοιχείων ὑπάρχει πάντα τὸ πρόβλημα τῶν ὀρισμῶν, πού σὲ τελευταία ἀνάλυση ἀνάγεται σὲ ζήτημα φιλοσοφικῆς τοποθέτησης, δηλαδὴ φιλοσοφίας τῆς ἱστορίας.

* Στὸ κείμενο αὐτὸ καταγράφονται ὀρισμένα ἀπὸ τὰ θέματα μιᾶς εἰσήγησις πού ἔγινε στὴν Ἑταιρεία Μελέτης Νέου Ἑλληνισμοῦ στὶς 29 Ἰανουαρίου 1986.

1. Οἱ ὄροι *Sklavenhaltersystem* καὶ *Sklavenwirtschaft* πρωτοεμφανίζονται ὡς θεμελιακὲς κατηγορίαι τῆς ρωμαϊκῆς ἱστορίας στὰ μέσα τοῦ 19ου αἰῶνα στὸ ἔργο τοῦ Theodor Mommsen, *Römische Geschichte*, 3 τόμοι, πού ἐκδόθησαν διαδοχικὰ τὸ 1854, 1855, 1856· παρὰ τὶς ἀντιρρήσεις πού ἔχουν κατὰ καιροὺς ἐκφραστεῖ, ἡ σημασία τῆς δουλείας γιὰ τὸν ἀρχαῖο πολιτισμὸ ἔχει γίνῃ ἐκτοτε ἀποδεκτὴ ἀπὸ τὸ σύνολο σχεδὸν τῶν πιὸ ἐγκυρῶν μελετητῶν.

‘Ορισμένοι μελετητές, για να παρακάμψουν το πρόβλημα των όρισμών, καταφεύγουν σε κριτήρια καθαρά αριθμητικά, αποφεύγοντας έτσι τη συζήτηση γύρω από τη συνολική διάρθρωση μιᾶς κοινωνίας, όπου ἡ ἐκμετάλλευση τῆς ἐργασίας δούλων θὰ ἔπρεπε νὰ ἐξεταστῆ στὴ συναρμογή της μὲ ἄλλους τρόπους ἐκμετάλλευσης. Ἀλλὰ ἀκόμα καὶ ὁ πιὸ αὐθαίρετος καθορισμὸς ποσοστῶν δούλων στὸ συνολικὸ πληθυσμὸ ἢ ποσοστῶν παραγωγικῶν δούλων στὸν ἐνεργὸ πληθυσμὸ ὡς κριτήριον γιὰ τὸ χαρακτηρισμὸ μιᾶς κοινωνίας, δὲν μπορεῖ νὰ ἀποκρύψει τὴ συνάφεια τῶν ἀριθμητικῶν ἐπιλογῶν μὲ μιὰν ὀρισμένη ἀντίληψη περὶ κοινωνίας καὶ ταξικῆς διαστρωμάτωσης. Ὁ Keith Hopkins, γιὰ παράδειγμα, ποὺ ἔχει προτείνει μιὰν ἀριθμητικὴ προσέγγιση στὸ πρόβλημα, παραδέχεται ὅτι ἀκόμα καὶ ὁ ὑποδιπλασιασμὸς τοῦ ποσοστοῦ τοῦ 20% δούλων, ποὺ ἔχει θέσει ὡς ὄριο γιὰ τὸ χαρακτηρισμὸ μιᾶς κοινωνίας ὡς δουλοκτητικῆς, δὲν θὰ ἄλλαζε τὸν ἀριθμὸ τῶν δουλοκτητικῶν κοινωνιῶν. Ἡ διαπίστωση αὐτὴ ὅμως, ἀντὶ νὰ ἐπιβεβαιῶνει τὴν «ἀντικειμενικότητα» τῶν ἀριθμῶν, ἀποκαλύπτει στὴν πραγματικότητα τὴν προτεραιότητα τῆς φιλοσοφικῆς σύλληψης. Ἡ ἐπίκληση τῶν ἀριθμῶν ἀπλᾶ ὑποκρύπτει μιὰν ἐκ τῶν προτέρων δεδομένη ἐπιλογή.²

Τὸν 19ο αἰώνα, ὅταν ἔμπαιναν τὰ θεμέλια ἱστορικῶν ἀναλύσεων μὲ κύριο ἄξονα ἀναφορᾶς τὶς ταξικὲς σχέσεις ἐκμετάλλευσης, τὰ εὐρέως γνωστὰ ἀριθμητικὰ δεδομένα δὲν δημιουργοῦσαν τὴν ἀνάγκη λεπτῶν ἀποχρώσεων στοὺς ὀρισμούς. Σύμφωνα μὲ κάποιες ἀρχαῖες μαρτυρίες τὶς ὁποῖες ἀποδέχονταν ἄκριτα πολλοὶ μελετητές, στὴν κλασικὴ Ἀθήνα ἡ σχέση δούλων πρὸς ἐλεύθερους πολῖτες ἦταν περίπου 4 : 1 (ἢ 3 : 1 ἂν συνυπολογιστοῦν μαζὶ μὲ τοὺς πολῖτες καὶ οἱ μέτοικοι, δηλαδὴ ἐλεύθεροι κάτοικοι μὲ περιορισμένα πολιτικὰ δικαιώματα).³ Ἡ ἀναλογία αὐτὴ ποὺ θεωρεῖται σήμερα ἀπὸ κάθε ἄποψη ὑπερβολικὴ ἔδινε μιὰ τέτοια ὑπεροχὴ στὴν παρουσία δούλων στὴν παραγωγή καὶ τὴν προσφορὰ ὑπηρεσιῶν, ὥστε κάθε σύγκριση μὲ ἄλλες μορφὲς ἐργασίας ἦταν πρακτικὰ περιττή. Σήμερα ἀντίθετα, οἱ πιὸ ἐγκυροὶ μελετητές ὑπολογίζουν τὴ σχέση δούλων πρὸς ἐλεύθερους κατοίκους στὴν Ἀθήνα τοῦ πέμπτου

2. K. Hopkins, *Conquerors and Slaves*, Κέμπριτζ 1978, σ. 99.

3. Ἡ βασικὴ πηγή ἦταν ὁ Ἀθήναιος (VI. 272 c) ποὺ ὅμως ἐξῆσε στὶς ἀρχὲς τοῦ τρίτου αἰώνα μ.Χ. Τὴ μαρτυρία αὐτὴ ἀποδέχονταν οἱ μελετητές τοῦ 19ου αἰώνα ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴ φιλοσοφικὴ τους τοποθέτηση καὶ τὰ συμπεράσματα στὰ ὁποῖα κατέληγαν. Ἀπὸ τοὺς σημαντικότερους τέτοιους μελετητές ποὺ ἀσχῆσαν μεγάλη ἐπίδραση ἦταν ὁ Henri Wallon ποὺ ἔγραψε τὴν πρῶτη συστηματικὴ καὶ συνθετικὴ ἐργασία γιὰ τὴ δουλεία στὴν ἀρχαιότητα, τὸ *Histoire de l'esclavage dans l'antiquité*, 3 τόμοι, Παρίσι 1847, γιὰ νὰ ἀποδείξει ὅτι μαζικὴ χρῆση δούλων ἔγινε μόνο σὲ περιόδους παρακμῆς καὶ κατὰ συνέπεια ἡ δουλεία δὲν συνέβαλε στὸν κλασικὸ πολιτισμὸ, καὶ βέβαια ὁ Φρ. Ἐνγκελς ποὺ τόσο στὴν *Καταγωγή τῆς οἰκογένειας*, 1884, ὅσο καὶ ἄλλοῦ ὑποστήριξε ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο.

και του τέταρτου αιώνα σέ 1 : 4, τὸ πολὺ 1 : 2.⁴ Καὶ πάλι ὅμως τὸ ποσοστὸ αὐτὸ τῶν δούλων θὰ μπορούσε νὰ θεωρηθεῖ ἀρκετὸ γιὰ τὸ χαρακτηρισμὸ τῶν ἑλληνικῶν καὶ ρωμαϊκῶν κοινωνιῶν ὡς δουλοκτητικῶν, ἂν δὲν εἶχε γίνῃ γενικὰ ἀποδεκτὸ ὅτι παρόμοιες ἀναλογίες ζαναεμφανίζονται μόνο τὸν πρῶτο αἰῶνα π.Χ. στὴ ρωμαϊκὴ Ἰταλία. Σὲ ἄλλες περιοχὰς (ἐκτὸς ἀπὸ ἐξαιρέσεις ὅπως ἡ Σπάρτη) καὶ σὲ ὕλες τῆς ἄλλης χρονικῆς περιόδου τὰ ποσοστὰ δούλων πρὸς ἐλεύθερους πολῖτες ἦταν κατὰ πολὺ μικρότερα. Ἡ ἐπιλογή λοιπὸν ἀριθμητικῶν κριτηρίων γιὰ τὸ χαρακτηρισμὸ μιᾶς κοινωνίας θὰ ὀδηγοῦσε σ' ἓνα δραστηκὸ περιορισμὸ τῶν χρονολογικῶν καὶ γεωγραφικῶν ὁρίων μέσα στὰ ὁποῖα οἱ ἀρχαῖες κοινωνίες θὰ μπορούσαν νὰ θεωρηθοῦν δουλοκτητικῆς.

Τὴν ἀντίθετη ἄποψη ἔχει ὑποστηρίξει πρόσφατα ὁ ἄγγλος ἱστορικὸς G. E. M. de Ste. Croix. Παρακολοθώντας τῆς θεωρητικῆς ἀρχῆς τοῦ Μάρξ, ὁ μελετητὴς αὐτὸς δὲν ὀρίζει τὸ χαρακτῆρα μιᾶς κοινωνίας μὲ βάση τὸ ποσοστὸ συμμετοχῆς τῶν διαφόρων παραγωγικῶν τάξεων στὴ συνολικὴ ἐργασία ἢ παραγωγή. Ἐκεῖνο ποὺ κυρίως τὸν ἐνδιαφέρει εἶναι ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο οἱ κυρίαρχες ἰδιοκτήτριες τάξεις, ἐλέγχοντας τοὺς ὅρους παραγωγῆς, ἐπιτυγχάνουν τὴν ἀπόσπαση τοῦ πλεονάσματος ποὺ τοὺς ἐξασφαλίζει κοινωνικὴ καὶ οἰκονομικὴ κυριαρχία.⁵ Καὶ τοῦτο γιὰτὶ μολοντὶ οἱ ἐλεύθεροι ἀγρότες καὶ τεχνίτες ἀποτελοῦσαν τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ πληθυσμοῦ καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ καὶ ρωμαϊκοῦ κόσμου, ἐκεῖνοι ποὺ συνέβαλαν πρὸ ἀποφασιστικὰ στὴν ἀναπαραγωγή τοῦ κοινωνικοῦ συστήματος ἦταν οἱ μὴ ἐλεύθεροι παραγωγοί. Μὲ τὸν ὅρισμὸ αὐτὸ ἡ προσοχὴ μετατοπίζεται ἀπὸ τὴν παραγωγή τοῦ κύριου ὄγκου ὑλικῶν ἀγαθῶν, στὴν παραγωγή καὶ ἀναπαραγωγή τῆς κυρίαρχης κοινωνικῆς ἀντίθεσης, ποὺ ἦταν αὐτὴ μεταξὺ ἰδιοκτητριῶν τάξεων καὶ μὴ ἐλευθέρων παραγωγῶν. «Διορθώνοντας» λοιπὸν τὸ Κομμουνιστικὸ Μανιφέστο ὁ Σέντ Κρουά ἰσχυρίζεται ὅτι αὐστηρὰ μιλώντας ἡ ταξικὴ πάλη δὲν διεξαγόταν μεταξὺ δούλων καὶ ἐλευθέρων ἀλλὰ μεταξὺ δούλων καὶ δουλοκτητῶν, αὐτῶν ποὺ ὁ ἴδιος ὀνομάζει κυρίαρχες ἰδιοκτήτριες τάξεις. Ἐδῶ βέβαια ἀνακύπτει τὸ ἐρώτημα ἂν μπορούμε ἔστω καὶ μ' αὐτὸ τὸν ὅρισμὸ νὰ χαρακτηρίζουμε δουλοκτητικὴ μιὰ κοινωνία στὴν ὁποία οἱ

4. Βλ. ἐνδεικτικὰ W. L. Westermann, *The Slave Systems of Greek and Roman Antiquity*, Φιλαδέλφεια 1955, σ. 9· τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ A.H.M. Jones στὸ "The Social Structure of Athens in the Fourth Century B.C.", *Economic History Review* 8, 1955· M. I. Finley, "Was Greek Civilisation Based on Slave Labour?", *Historia* 8, 1959· καὶ A. Andrewes, *Greek Society*, Λονδίνο 1967, σ. 148 (ἑλλ. μετ. Ἰ. Α. Παναγόπουλου, ΜΙΕΤ, Ἀθήνα 1983, σ. 205).

5. G. E. M. de Ste. Croix, *The Class Struggle in the Ancient Greek World*, Λονδίνο 1981, σ. 31 κ.ἐξ.· πβ. τοῦ ἴδιου, "Class in Marx's Conception of History, Ancient and Modern", *NLR* 146, 1984 (ἑλλ. μετ. Δ. Κυρτζάτα, Ὁ Πολίτης 69 - 70, Ὀκτ. 1985).

δούλοι αποτελοῦσαν ένα μόνο τμήμα — όχι κατ' ανάγκη τὸ πολυπληθέστερο— τῶν μὴ ἐλεύθερων παραγωγῶν. Οἱ εἰλωτες, γιὰ παράδειγμα, στὴ Σπάρτη καὶ οἱ πενέσται στὴ Θεσσαλία, καθὼς καὶ ἄλλοι ἄμεσοι παραγωγοὶ σ' ἄλλες περιοχὲς ἦταν ἀπὸ πλευρᾶς διαβίωσης καὶ συνθηκῶν ἐργασίας πιὸ κοντὰ στοὺς δουλοπαροίκους τοῦ μεσαίωνα παρὰ στοὺς δούλους τῆς κλασικῆς Ἀθήνας — τοὺς δούλους δηλαδὴ ποὺ ἀγοράζονταν καὶ πωλοῦνταν ἀπὸ τοὺς ἰδιοκτῆτες τους ὡς ἐμπόρευμα. Στὸ ἐρώτημα αὐτὸ μποροῦμε νὰ ἀπαντήσουμε καταφατικὰ συνεκτιμώντας ἀφ' ἑνὸς τὴ σαφῶς δεσπόζουσα θέση τῶν δούλων μέσα στὸ φάσμα τῶν πάσης φύσεως μὴ ἐλεύθερων ἄμεσων παραγωγῶν (εἶναι γνωστὸ ὅτι τὸ ἑλληνικὸ λεξιλόγιο ἔτεινε νὰ ἐξομοιώσει κάθε μορφὴ ἀνελεύθερης ἐργασίας μὲ τὴ δουλικὴ) καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴ δυναμικὴ τῆς ἀρχαίας κοινωνίας ποὺ ὠδηγοῦσε τοὺς μεγάλους γαιοκτῆμονες στὴν ἐγκατάσταση δούλων καὶ ὄχι δουλοπαροίκων στὰ κτήματα τους.⁶ Ἡ δυναμικὴ αὐτὴ ἐπιταχύνθηκε τὴν περίοδο τῆς Ρωμαϊκῆς Δημοκρατίας καί, ὅπως θὰ δοῦμε, ἄρχισε σιγά-σιγά νὰ συρρικνώνεται ἀπὸ τοὺς πρώτους κιόλας μεταχριστιανικοὺς χρόνους. Ἡ σημαντικότερη προσφορά τῆς προσέγγισης αὐτῆς εἶναι ὅτι παρακάμπτοντας τίς κατὰ περιόδους ἀριθμητικὲς ἀύξομειώσεις καὶ τὴν ἀνθαιρεσία τῶν ὀρισμῶν ποὺ στηρίζονται σὲ ποσοστὰ διεισδύει στὴν οὐσία κάθε ταξικῆς κοινωνίας, δηλαδὴ στὴν οἰκονομικὴ ἐκμετάλλευση.⁷

* * *

Οἱ συζητήσεις καὶ οἱ ἀντιπαραθέσεις τῶν μελετητῶν δὲν σταματοῦν βέβαια στὸ χαρακτηρισμὸ τῶν ἀρχαίων κοινωνιῶν. Ἐξ ἴσου σημαντικό, καὶ προβληματικό, εἶναι τὸ ζήτημα τῶν μεταβάσεων ἀπὸ τίς δουλοκτητικὲς κοινωνίες στὶς κοινωνίες τοῦ μεσαίωνα, τόσο τῆς φεουδαρχικῆς Δύσης, ὅσο καὶ τῆς ἰδιότυπα φεουδαρχικῆς Ἀνατολῆς. Τὴν ἀνάγκη μιᾶς συστηματικῆς προσέγγισης ἐπέσχημαν τὴ δεκαετία τοῦ '70 ἡ μελέτη τοῦ M. I. Finley, *The Ancient Economy* καὶ ἡ μελέτη τοῦ Perry Anderson, *Passages from Antiquity to Feudalism*.⁸ Σχετικὰ μὲ τὴν παρακμὴ τῆς δουλείας, καὶ οἱ

6. Βασικὸ πλεονέκτημα στὴ χρησιμοποίησι δούλων στὰ μεγάλα κτήματα στὰ ὅποια οἱ ἰδιοκτῆτριες τάξεις ἐπένδυσαν τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν κεφαλαίων τους ἦταν ἡ δυνατότητα ἀύξομειώσῆς τους κατὰ τίς ἀνάγκες τῶν περιστάσεων. Ἔτσι, μὲ τὴν ἐμπορευματικὴ δουλεία ἐπιτυγχαινόταν ἡ μεγιστοποίησι τοῦ κέρδους.

7. Ἀκολουθώντας διαφορητικὲς θεωρητικὲς ἀφετηρίες, τὸ χαρακτηρισμὸ τῆς δουλοκτητικῆς κοινωνίας ἔχει δεχθεῖ καὶ ὁ Φίνλεϊ στὸ ἄρθρο του ποὺ μνημονεύεται στὴν ὑποσημείωσι 4.

8. M. I. Finley, *The Ancient Economy*, Λονδίνο 1973· P. Anderson, *Passages from Antiquity to Feudalism*, Λονδίνο 1974 (ἑλλ. μετ. Ἐ. Οἰκονόμου - Ἀστερίου, Ὁδυσσεάς, Ἀθήνα 1981). Ἡ πρώτη προσπάθεια θεωρητικῆς θεμελίωσις τοῦ προβλήματος τῆς παρακμῆς τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας στὴ σύγχρονη ἱστοριογραφία ἀνάγεται στὸν

δύο μελετητὲς στηρίχτηκαν, καὶ ὡς ἓνα βαθμὸ τροποποίησαν ἓνα θεωρητικὸ μοντέλο μετάβασης ποῦ εἶχε διατυπώσει ἤδη ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ περασμένου αἰώνα ὁ Μᾶξ Βέμπερ. Τὸ γεγονός ὅτι ἡ ἀξία τῆς θεωρητικῆς σύλληψης τοῦ Βέμπερ ἀναγνωρίζεται σήμερα ὄχι μόνο ἀπὸ ἓνα κύκλο «νεοβεμπεριανῶν» ἱστορικῶν - κοινωνιολόγων (στοὺς ὁποίους συμπεριλαμβάνεται κατὰ κάποιο τρόπο καὶ ὁ Φίνλεϊ) ἀλλὰ καὶ ἀπὸ μαρξιστὲς ἱστορικούς, ἔπως ὁ Ἄντερσον καὶ ὁ Σέντ Κρουά, καθιστᾷ εὐλογία καὶ ἴσως ἀναγκαίαι τὴν ὑπενθύμηση τῶν βασικῶν τῆς σημείων ποῦ παρέμεναν γιὰ δεκαετίες μᾶλλον «ξεχασμένες». Πολὺ περιληπτικά καὶ κατ' ἀνάγκη πολὺ πιὸ σχηματικά ἀπ' ὅτι τὸ παρουσιάζει ὁ ἴδιος ὁ Βέμπερ, τὸ μοντέλο μετάβασης ἀκολουθεῖ τοὺς παρακάτω συλλογισμούς.

Ὁ πολιτισμὸς τῆς ἀρχαιότητος ἦταν βασικά ἀστικοῦ χαρακτήρα, ἦταν δηλαδὴ πολιτισμὸς πόλεων. Κέντρα τῆς πολιτικῆς ζωῆς, τῆς τέχνης, τῆς λογοτεχνίας ἦταν πάντα οἱ ἀρχαῖες πόλεις. Ὁ πληθυσμὸς τῶν πόλεων αὐτῶν, ἢ καλύτερα τὸ μέρος τοῦ πληθυσμοῦ ποῦ δὲν ἀπασχολοῦνταν ἄμεσα μὲ τὴ γεωργία, τρεφόταν ἀπὸ τὸ μικρὸ ἀγροτικὸ πλεόνασμα τῆς γειτονικῆς ἐνδοχώρας. Μὲ κέντρο τὴν ἀγορά, ποῦ χαρακτηριστικά βρισκόταν πάντα στὸ κέντρο τοῦ ἄστεως, ἡ βασικὴ οἰκονομία τῆς ἀρχαιότητος στηριζόταν στὴν ἀνταλλαγὴ ἀγροτικῶν προϊόντων μὲ τὰ βιοτεχνικὰ προϊόντα τῆς πόλης. Μέσα στὸ κύκλωμα αὐτὸ ὀλοκληρωνόταν τὸ μεγάλο ἰδανικὸ τῆς ἀρχαιότητος : ἡ αὐτάρκεια. Ἐπὶ τῆς ὑποδομῆς αὐτῆς, τῆς τοπικῆς ἀνταλλαγῆς καὶ τῆς οικονομικῆς αὐτάρκειας, ἀναπτύχθηκε τὸ διεθνὲς ἐμπόριο εὐρείας κλίμακας καὶ εὐρέος φάσματος. Ὅμως, παρὰ τὴ γενικὴ του σημασίαι καὶ τὶς ἐπιπτώσεις του, τὸ ἐμπόριο αὐτὸ παρέμεινε πάντα ἀσήμαντο ὡς πρὸς τὶς ποσότητες ποῦ διακινουσε. Ἐμπορεύσιμα ἀντικείμενα ἦταν κατὰ κανόνα εἶδη πολυτελείας, ποῦ λόγῳ τῆς ὑψηλῆς τους τιμῆς ἀποδείχτηκαν προσοδοφόρα, παρὰ τὸ ἀνελαστικὸ κόστος καὶ τοὺς κινδύνους μεταφορᾶς τῆς ἐποχῆς. Ἔτσι, παράλληλα μὲ τὴν ἀναπτυγμένη καὶ «διεθνοποιημένη» ἐμπορευματικὴ οἰκονομία, στίς ὑπὸ ἐξέταση ἀρχαῖες κοινωνίες ὑπῆρχε πάντα, ὡς βάση, μιὰ φυσικὴ οἰκονομία ἀγροτικῆς παραγωγῆς καὶ ἀνταλλαγῆς μέσα στὰ πλαίσια τῶν αὐτόνομων πόλεων καὶ μὲ βασικὴ παραγωγικὴ μονάδα τὸν οἶκο.

Μὲ τὸ διεθνὲς ἐμπόριο σχετιζόταν καὶ πλοῦτιζε μιὰ μικρὴ μερίδα ἀνώτερων τάξεων, ἐνῶ οἱ μεγάλες μάζες παρέμεναν κατὰ κανόνα προσηλωμένες στίς παραδοσιακὰς τοὺς ἀσχολίες. Ἡ αὐξανόμενη διαφοροποίησι στὸν πλοῦτο μεταξὺ τῶν κοινωνικῶν τάξεων ἔκανε μὲ τὴ σειρά τῆς δυνατῆ τὴν ἐπέκτασι

Μοντεσκιέ ποῦ ἔγραψε τὸ *Considerations sur les causes de la grandeur et de la décadence des Romains* τὸ 1734 (ἑλλ. μετ. Σ. Καραβία, Ἐλευθερουδάκης, Ἀθήνα 1925) καὶ βέβαια στὸν Γιββων καὶ ποῦ ἔγραψε τὸ *The Decline and Fall of the Roman Empire* (ὁ πρῶτος τόμος ἐκδόθηκε τὸ 1776).

τοῦ ἐμπορίου καὶ τὴν ἀνάπτυξη αὐτῆς τῆς οἰκονομίας. Ἀλλὰ στὶς συνθῆκες τῆς ἀρχαιότητος καὶ μὲ δεδομένη τὴ δυνατότητα ὑποδούλωσης μεγάλου ἀριθμοῦ ἀνθρώπων, κυρίως μέσα ἀπὸ πολέμους, ἡ κοινωνικὴ διαφοροποίηση πῆρε μιὰν εἰδικὴ μορφή καὶ κατεύθυνση: ὁ πολιτισμὸς τῆς ἀρχαιότητος βασίστηκε στὴ δουλεία. Μόνο οἱ δουλοκτητῆτες μπορούσαν νὰ καλυτερεύουν συνεχῶς τὸ ἐπίπεδο τῆς διαβίωσής τους καὶ μόνο οἱ δουλοκτητικὲς ἐπιχειρήσεις μπορούσαν νὰ παράγουν πλεόνασμα διοχετεύσιμο στὴν ἀγορά, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἱκανοποίηση τῶν αὐτοκαταναλωτικῶν ἀναγκῶν.

Τὸ δουλοκτητικὸ σύστημα ἀναπτύχθηκε ἀκόμα περισσότερο τὴ ρωμαϊκὴ ἐποχὴ ὅταν μὲ τὶς διαδοχικὲς κατακτήσεις, ἀφ' ἐνὸς μὲν μεγάλες ἐκτάσεις γῆς συγκεντρώθηκαν στὰ χέρια λίγων γαιοκτημόνων, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἄφθονοι δοῦλοι παρέχονταν σὲ σχετικὰ χαμηλὲς τιμές. Στὶς μεγάλες καλλιέργειες, οἱ δοῦλοι ζοῦσαν σὲ στρατώνες καὶ ἐργάζονταν σὲ ομάδες κάτω ἀπὸ αὐστηρὴ ἐπίβλεψη. Δὲν εἶχαν δική τους περιουσία καὶ κυρίως δὲν εἶχαν δική τους οἰκογένεια, πού σημαίνει ὅτι δὲν ἀναπαράγονταν. Οἱ δοῦλοι ἦταν ἓνα καταναλώσιμο εἶδος, καθὼς ἔπρεπε διαρκῶς νὰ ἀντικαθίστανται ὅχι μὲ βιολογικὴ ἀναπαραγωγή, ἀλλὰ μέσα ἀπὸ τὴν ἀγορά. Παράλληλα, τὴ ρωμαϊκὴ ἐποχὴ ἀναπτύχθηκε κι ἄλλος θεσμὸς ἀνελεύθερης ἐργασίας, καταλληλότερος γιὰ ὀρισμένες βασικὲς καλλιέργειες, ὅπως τῶν δημητριακῶν, γιὰ τὶς ὁποῖες δὲν προσφέρονταν οἱ ἀλυσοδεμένοι δοῦλοι τῶν στρατῶνων. Οἱ ἄκληροι ἀπόγονοι τῶν ρωμαίων ἀγροτῶν ἐγκαθίσταντο σὲ κατακτημένους περιοχὰς ὡς κώλωνες (coloni) μὲ σχέσεις ἐξάρτησης, ἀλλὰ ὅχι δουλείας.⁹ Γιὰ μερικὸς αἰῶνες οἱ κώλωνες ἔπαιζαν τὸ ρόλο συμπληρωματικῆς ἐξαρτημένης ἐργατικῆς δύναμης ἐκτονώνοντας ταυτόχρονα τὸ δημογραφικὸ πρόβλημα τῆς Ρώμης καὶ τῆς Ἰταλίας πού προκλήθηκε ἀπὸ τὴ μαζικὴ εἴσοδο ξένων δούλων.

Τὸ παραγωγικὸ σύστημα τῆς ἀρχαιότητος λειτουργοῦσε καλὰ καὶ ἐβρισκε διεξόδους στὶς ἐνδογενεῖς του ἀντιφάσεις ὅσο συνεχίζονταν οἱ κατακτήσεις πού μὲ τὴ διαρκὴ συγκέντρωση ἐξαρτημένων ἀγροτῶν (δούλων καὶ παροίκων) ἐπέτρεπαν τὴν ἐξειδίκευση τῶν ἐπαγγελματῶν καὶ τὴν αὐξηση τῆς παραγωγῆς. Ὅταν ὅμως ἡ αὐτοκρατορία σταμάτησε νὰ ἐπεκτείνεται φθάνοντας τὰ μέγιστα ὅρια πού μπορούσε νὰ ἐνσωματώσει καὶ νὰ ἐλέγξει, ἐξέλειψε ἡ κύρια πηγὴ προμήθειας δούλων. Ἀπὸ τὸν πρῶτο κιόλας αἰῶνα μ.Χ. ἀρχίζει νὰ παρατηρεῖται ἔλλειψη ἐργατικοῦ δυναμικοῦ πού ὀδηγεῖ σὲ αὐξηση τῆς τιμῆς τῶν δούλων καὶ στὴν προσπάθεια γιὰ πῶ ἀποτελεσματικὴ ἀξιο-

9. Στὸ ἐλληνικὸ λεξιλόγιό χρησιμοποιήθηκαν διάφοροι ὄροι γιὰ νὰ ἀποδώσουν τὸ colonus· ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μᾶλλον σπάνιο «κώλων», τὴν ὕστερη ρωμαϊκὴ ἐποχὴ ἐπεκράτησε γιὰ μεγάλο διάστημα στὴ νομολογία τὸ «πάροικος». Γιὰ τὸ ζήτημα τῶν κολώνων ἔχουν γραφτεῖ πάρα πολλές ἐργασίες· ἰδιαίτερα ἐγκυρη καὶ κατατοπιστικὴ θεωρεῖται σήμερα ἡ μελέτη τοῦ Α.Η.Μ. Jones, "The Roman Colonate", *Past and Present* 13, 1958· πβ. τὸ ἄρθρο τοῦ Ροστρότσεφ πού ἀναφέρεται στὴ σημείωση 13.

ποίηση τῶν ὑπαρχόντων. Ὑστερα ἀπ' τὸ δεύτερο αἰῶνα ὅμως, τὸ σύστημα δὲν μπορούσε πιά νὰ δουλέψει μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Δοῦλοι κατ' ὄνομα συνεχίζουν νὰ ὑπάρχουν γιὰ αἰῶνες μετὰ, ἀλλὰ ἂν καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ μὴν ἔχουν πολιτικά δικαιώματα, ἀποκοτῶν δικό τους οἶκο, οἰκογένεια, ἰδιοκτησία καὶ ἐκχωρημένη γῆ. Οἱ δοῦλοι αὐτοὶ ποὺ δὲν ἀνήκουν στὸν οἶκο τοῦ κυρίου τους καὶ ἀναπαράγονται μόνον τους βιολογικά, μὲ τὰ δικὰ τους ἔξοδα, δὲν εἶναι πιά ἴδιοι μὲ τοὺς δούλους τῶν προηγούμενων ἐποχῶν. Παράλληλα σχεδὸν μὲ τὴ διαδικασία αὐτὴ οἱ κόλωνες χάνουν σταδιακὰ καὶ τὰ νομικὰ προνόμια τῶν ἐλευθέρων πολιτῶν, προσφέρουν ἀναγκαστικὴ ἐργασία στοὺς γαιοκτήμονες ἀντὶ γιὰ νοίκι, καὶ δένονται στὴ γῆ ποὺ καλλιεργοῦν μὲ σειρὰ νομοθετικῶν ρυθμίσεων. Μὲ δυὸ λόγια, καθὼς ἐκλείπει ἡ φθηνὴ ἀγορὰ τοῦ ἐμπορεύματος δούλος, οἱ ὑπάρχοντες δοῦλοι ἀναβαθμίζονται καὶ οἱ κόλωνες ὑποβαθμίζονται· μαζὶ συγκροτοῦν ἓνα νέο τύπο ἐξαρτημένου ἀγρότη, τὸ δουλοπάροικο.

Μὲ τὴν ἀνάπτυξη τῆς δουλοπαροικίας, ἡ συγκέντρωση καὶ ἐξειδίκευση ἄμεσων παραγωγῶν ἐκείνου τοῦ τύπου ποὺ ἐπέτρεπε τὴν παραγωγή πλεονάσματος γιὰ τὴν ἀγορὰ καὶ τὸ μεγάλῃς κλίμακας ἐμπόριο ἐξέλειψε. Τὸ ἐποικοδόμημα τοῦ διεθνοῦς ἐμπορίου ὑποχωρεῖ καὶ μαζὶ του ἡ βιοτεχνία τῶν πόλεων. Ἄργα ἀλλὰ σταθερὰ οἱ κοινωνίες τῆς ἀρχαιότητος ἐπιστρέφουν στὴν αὐτάρκεια καὶ τὴ φυσικὴ οἰκονομία. Οἱ ἀρχαῖες πόλεις, ὡς κέντρα βιοτεχνικῆς παραγωγῆς καὶ ἀνταλλαγῆς παρακμάζουν, καὶ μαζὶ τους ὁ κλασικὸς πολιτισμὸς. Τὶς ἐξελίξεις αὐτὲς ἀναγκαστικὰ παρακολουθεῖ καὶ ἡ κεντρικὴ κρατικὴ ἐξουσία. Μὲ τὸν «ἀποχρηματισμὸ» τῆς οἰκονομίας ἡ φορολογία δὲν μπορεῖ πιά νὰ γίνεται σὲ χρῆμα ἀλλὰ σὲ εἶδος, γεγονός καθοριστικῆς σημασίας γιὰ τὴ συντήρηση τῆς κρατικῆς γραφειοκρατίας καὶ τοῦ στρατοῦ. Ὁ ἐπαγγελματικὸς στρατὸς τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας χρειαζόταν χρήματα. Τώρα ἡ στρατολογία ἀνατίθεται κατ' ἀνάγκη στοὺς τοπικοὺς γαιοκτήμονες, μόνους ἱκανοὺς νὰ συντηρήσουν στράτευμα σὲ ἐποχὴ καὶ συνθήκες ποὺ κυριαρχεῖ ἡ φυσικὴ οἰκονομία. Οἱ φεουδαρχικοὶ ὅμως στρατοί, ἂν καὶ μπορούν νὰ κερδίζουν πολλὰς μάχες δὲν μπορούν νὰ συγχατῆσουν καὶ νὰ συντηρήσουν μιὰ ἐνιαία αὐτοκρατορία. Στὴ θέση τῆς παλαιᾶς αὐτοκρατορίας δημιουργοῦνται τώρα τὰ φεουδαρχικὰ κράτη τοῦ μεσαίωνα.¹⁰

* * *

10. Ὁ Βέμπερ ἀσχολήθηκε μὲ τοὺς ἀρχαίους πολιτισμοὺς ἀπὸ τὰ πρῶτα κιόλας χρόνια τῆς ἐπιστημονικῆς του σταδιοδρομίας. Τὸ 1891 ἔγραψε μιὰ πανεπιστημιακὴ διατριβὴ μὲ τίτλο *Die römische Agrargeschichte*, τὸ 1896 ἔδωσε μιὰ διάλεξη μὲ θέμα "Die sozialen Gründe des Untergangs der antiken Kultur", στὴν ὁποία κυρίως στηρίζεται ἡ περιλήψη ποὺ δίνεται ἐδῶ, καὶ τὸ 1909 ἔγραψε ἓνα ἐκτενὲς ἄρθρο γιὰ τὴν ἐγκυκλοπαίδεια *Handwörterbuch der Staatswissenschaften* μὲ τίτλο "Agrarverhältnisse im Altertum". Ἡ πρώτη ἐργασία ἐπανекδόθηκε τὸ 1962 στὸ "Ἀμστερνταμ καὶ οἱ δύο ἄλλες

Τò μοντέλο του Βέμπερ δέν έγινε γενικά αποδεκτό τήν εποχή του. 'Ο Michael Rostovtzeff, πού για χρόνια θεωρήθηκε από τούς πιό έγκυρους μελετητές τής έλληνιστικής και ρωμαϊκής αρχαιότητας και θεμελιωτής ένός τύπου κοινωνικής και οικονομικής ιστορίας, άρνήθηκε τή βάση τών συλλογισμών του Βέμπερ, δηλαδή τήν αρχική υπόθεση τής φυσικής οικονομίας.¹¹ Οί αντίρρήσεις κινήθηκαν σέ δυό επίπεδα : Πρώτον τά στοιχεΐα τής φυσικής οικονομίας πού έμφανίζονται ακόμα και τήν εποχή τής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας αποτελούν έπιβίωση, κατάλοιπα τών πιό αρχαϊκών πολιτισμών και όχι βάση τής οικονομίας. Είναι χαρακτηριστικό ότι ο θεσμός τής δουλείας, όχι μόνο δέν περιόρισε τήν οικονομική εξέλιξη, αλλά ότι ή «βιομηχανία» τής αρχαιότητας έφτασε στό ύψηλότερο επίπεδο ανάπτυξης τήν εποχή πού ήταν πιό διαδεδομένη ή χρήση δούλων στην παραγωγή, ενώ άρχισε νά παρακμάζει καθώς οί δούλοι σταδιακά αντικαταστάθηκαν από «ελεύθερους εργάτες».¹² Δεύτερον, οί συλλογισμοί πού αποδίδουν σέ οικονομικά αίτια τήν άκμή και παρακμή τών αρχαίων πολιτισμών παραγνωρίζουν ότι ή οικονομία είναι ένας μόνο τομέας του ανθρώπινου βίου τον όποιο καθορίζουν επίσης ο πολιτικός, ο κοινωνικός, ο πνευματικός, ο θρησκευτικός και άλλοι τομείς.¹³ Για αρκετές δεκαετίες τò είδος τών αντιρρήσεων αυτών περιθωριοποίησε τò μοντέλο του Βέμπερ, όπως φυσικά και τά αντίστοιχα τών μαρξιστών ιστορικών.

Τή σημασία τής οικονομικής προσέγγισης στη μελέτη τών αρχαίων κοινωνιών έπεσήμανε ξανά μετά τον πόλεμο ο Φίνλεϊ.¹⁴ Με τή συνθετική του μελέτη *The Ancient Economy* επανέφερε στη συζήτηση τò πρόβλημα τής παρακμής τής δουλείας. Στο μοντέλο του Βέμπερ ο Φίνλεϊ έντοπίζει όρισμένα προβλήματα πιό σημαντικό από τά όποια είναι ή χρονολογική απόσταση ανάμεσα στον τερματισμό τής επέκτασης τών συνόρων τής αυτοκρατορίας (στις αρχές του πρώτου αιώνα μ.Χ.) και τήν ουσιαστική συρρίκνωση τής

είναι σήμερα προσιτές μαζί και σέ άγγλική μετάφραση με τον κοινό τίτλο *The Agrarian Sociology of Ancient Civilizations*, Λονδίνο 1976.

11. Τή θεωρία αυτή τής φυσικής οικονομίας ανέπτυξε πρώτος συστηματικά ο Karl Bücher τò 1893 στη μελέτη του *Die Entstehung der Volkswirtschaft* και ακολουθήσαν ο Βέμπερ και όρισμένοι άλλοι.

12. M. Rostovtzeff, *The Social and Economic History of the Roman Empire*, 'Οξφόρδη 1926, δεύτερη έκδοση 1952 (2 τόμοι), τ. Α, σ. 349 - 352.

13. Στο ίδιο, σ. 537 - 539. 'Ο Ροστόβτσεφ αναφερόταν ρητά στον Βέμπερ άν και δήλωνε (τ. Β, σ. 751 ύποσ. 9) ότι δέν είχε διαβάσει τή διάλεξη του 1896· άξίζει νά σημειωθεί ότι στην ίδια έγκυκλοπαίδεια πού ο Βέμπερ είχε γράψει τò άρθρο του 1909, ο Ροστόβτσεφ είχε γράψει τò δεύτερο μέρος για τούς κώλωνες, "Kolonai".

14. Οί παλαιότερες έργασίες του Φίνλεϊ έχουν τώρα συγκεντρωθεί στο *Economy and Society in Ancient Greece*, Λονδίνο 1981. Είναι χαρακτηριστικό ότι όταν άρχισε τις μελέτες του ο Φίνλεϊ οί μαρξιστές ιστορικοί είχαν σχεδόν σταματήσει νά ασχολούνται με τήν αρχαία ιστορία.

δουλείας (μετὰ τὸν τρίτον αἰῶνα μ.Χ.). Τὸ κλειδί στὸ πρόβλημα, ἰσχυρίζεται ὁ Φίνλεϊ, δὲν βρισκεται στοὺς δούλους ἀλλὰ στοὺς ἐλεύθερους φτωχοὺς. Μὲ τὴν ἐπιβολὴ μιᾶς γραφειοκρατικῆς, ἀπολυταρχικῆς μοναρχίας, οἱ αὐτόνομες πόλεις ἔχασαν τὸν πολιτικὸν τὸν ρόλον. Ἀποκομμένες οἱ μεγάλες μάζες τοῦ πληθυσμοῦ ἀπὸ τὰ πολιτικὰ δικαιώματα ὑποβιβάστηκαν συνολικὰ μέσα στὰ κοινωνικὰ συστήματα τοῦ ἀρχαίου κόσμου. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ δευτέρου αἰῶνα μ.Χ. ὁ πληθυσμὸς τῆς αὐτοκρατορίας χωρίστηκε σὲ δύο μεγάλες κατηγορίες, τοὺς *honestiores* καὶ τοὺς *humiliores*, τὴν ἀνώτερον καὶ τὴν κατώτερον τάξιν. Ἔτσι, ἐκεῖ πού πρῶτα οἱ ἐργοδότες εἰσήγαγον δούλους γιὰ νὰ καλύψουν τὴν ἀνάγκην τῆς παραγωγῆς, τώρα ὑπῆρχε προσφορὰ ἐργατικοῦ δυναμικοῦ ἐλευθέρων ἀγροτῶν χωρὶς προνόμια καὶ χωρὶς πολιτικὴ προστασία. Ἡ δουλεία παρήκμασε ὅχι ἐπειδὴ ἐξέλειπαν οἱ δοῦλοι ἀλλὰ ἐπειδὴ ὑποβιβάστηκαν κοινωνικὰ οἱ ἐλεύθεροι ἀγρότες.¹⁵

Τὴν ὑπεράσπιση τοῦ βεμπεριανοῦ μοντέλου ἀνέλαβε ὁ μαρξιστὴς Ἄντερσον. Ἡ ἐρμηνεία τοῦ Φίνλεϊ, ἰσχυρίζεται ὁ Ἄντερσον, πάσχει ἀπὸ τὴν δυσκολία ἀκριβῶς πού ἀποδίδει στὴ θεωρία πού ἀπορρίπτει. Γιατὶ ὁ ὑποβιβασμὸς τῶν ἐλευθέρων πολιτῶν εἶχε ἤδη σὲ μεγάλο βαθμὸ συντελεστεῖ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς ὕστερης Ρωμαϊκῆς Δημοκρατίας· ἀκόμα καὶ ὁ διαχωρισμὸς σὲ *honestiores* καὶ *humiliores* ἐμφανίζεται κιόλας ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ δευτέρου αἰῶνα μ. Χ. Ἡ ἀπόσταση πού χωρίζει τὴν προτεινόμενη αἰτία ἀπὸ τὴν παρακμὴ τῆς δουλείας εἶναι πάλι μεγάλη. Οἱ ἀντιφάσεις, κατὰ τὸν Ἄντερσον, θὰ ἔπρεπε νὰ ἐντοπιστοῦν μέσα στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ δουλοκτητικοῦ τρόπου παραγωγῆς καὶ αὐτὸ ἐπιτυγχάνεται μὲ τὸ ἀρχικὸ μοντέλο. Τὸ χρονολογικὸ κενὸ ἐνδέχεται νὰ ὑφείλεται στὴ βιολογικὴ ἀναπαραγωγὴ (ἔστω καὶ περιορισμένης κλίμακας) καὶ στὴν ἀγορὰ δούλων ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς αὐτοκρατορίας.¹⁶ Μὲ τὴν παρατηρήσειν αὐτῆς ἢ συνεκτικότητι τοῦ μοντέλου μοιάζει νὰ ἀποκαθίσταται. Παραμένει ὅμως τὸ ἐρώτημα : Γιατὶ δὲν ἦταν δυνατὴ ἡ βιολογικὴ ἀναπαραγωγὴ τῆς τάξεως τῶν δούλων συνολικὰ καὶ σὲ μεγάλη κλίμακα; Στὸ σημεῖον αὐτὸ ὁ Φίνλεϊ κρατᾷ ἕνα ἰσχυρὸν ἀτόν, ὅτι αὐτὸ ἦταν κατορθωτὸν στὴν δουλοκτητικὰν κοινωνίαν τῆς Ἀμερικῆς. Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν κανένας γενικὸς δημογραφικὸς «νόμος» πού νὰ ἀπαγορεύει τὴν ἀναπαραγωγὴν τῶν δούλων, ἀλλὰ γιὰ νὰ δοῦμε γιὰτὶ στὴν ἀρχαιότητα τὰ πράγματα πῆραν ἄλλη τροπὴν χρειάζεται νὰ ἀνοίγομε σὲ μιὰν ἄλλην ἱστορίαν.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΥΡΤΑΤΑΣ

15. *The Ancient Economy*, σ. 84 - 94.

16. *Passages from Antiquity to Feudalism*, σ. 82 ὑποσ. 42.